

LBRIS

We know
books

Sergiu Mihalcea

NIMIC NU TREBUIA SĂ FIE

Ediția a doua

E I K O N

București, 2021

Cuprins

Puștiule.....	9
O lecție despre viață de la primul mare jurnalist al lumii, Lucian din Samosata.....	20
Omul transparent.....	11
Despre pădăii.....	17
Omul care a aflat viitorul și nu i-a folosit la nimic	32
Tatăl lui Goethe și dusul lucrurilor până la capăt.....	39
Franz Kafka și o scrisoare ce nu a ajuns niciodată la tatăl său	46
Cuceritorii și hârtia igienică.....	53
Nu se poate! Dumnezeu a creat un om slab?	58
Adevărul, funia și nodul.....	62
Începuturile creativității după creație	65
Imaginație, nu vise!.....	71
Neîncrederea nu este pentru tine	73
Este vorba despre curiozitate în viață.....	77
Invizibilul.....	80
Greșelile bune	82
Oricât de mare ai ajunge, liniștea sufletească e mai importantă.....	89
De ce există cunoaștere, mai degrabă decât nimic?	96
Emanciparea inteligenței	105
Încheiere	107

Puștiule,

Am scris acest eseu cu gândul la tine. Când te-ai născut, m-am gândit că vei avea nevoie de modele umane și luciditate în viață, mai mult decât diplome și cunoștințe seci. Aceasta este o carte despre *viață ca valoare supremă*, nu este despre viață ca o întâmplare. Este despre cum se trăiește o viață și cum se împlinește ea, așa cum experiența și gândirea marilor oameni care au trecut prin această viață ne-au lăsat exemplu. Experiența nu se poate obține decât trăind și greșind, creând și reușind. Experiența nu se obține online. Este despre capcane și despre cum oamenii buni devin mai buni prin greutăți depășite. Frumusețea acestei vieți stă în virtuțile pe care le căpătăm odată cu obținerea a ceea ce împlinim. Dar. Întotdeauna este un drum greu să împlinești planuri mari. Vei auzi adesea despre oamenii importanți ceea ce spune gura lumii, și anume că „viața a fost bună cu ei, de aceea au reușit”. Cine spune asta? Adesea, oamenii care nu au făcut niciodată un efort substanțial în viață, cei care nu au experimentat niciodată eșec după eșec, fără să le fie știrbită încrederea în ei înșiși. Acest eseu cuprinde lecțiile răutăților, greutăților,

nedreptăților pe care orice om cu adevărat important de pe această lume le-a avut de trecut până a cunoscut succesul ca împlinire a vieții. Este despre oameni care au schimbat lumea și despre lumea care le-a pus bețe în roate. Este despre fiecare dintre noi, atunci când vrem cu adevărat să ne căutăm un sens în viață.

Omul transparent

Am văzut împreună, dragă Filip, într-o zi de iarnă geroasă, la Viena, *cel mai mic cameleon din lume*. La cel mai înalt etaj al Muzeului de Științe ale Naturii din capitala Austriei. O minuscule reptilă pe care a trebuit să o căutăm atent prin decorul capsulat ce o sechestra ochilor noștri, dincolo de geam. Se fixa pe o crenguță, atât de firav și translucid, că nu îți venea să crezi cum poate exista, viu, așa ceva. Dar nu despre curiozități vreau eu ție să îți vorbesc. Ci *despre esențial*. Acel cameleon cât un degetar avea pielea atât de transparentă, încât i se întrezăreau organele minuscule pe dinăuntru. *Ceasul avea mecanismul la vedere*, cu alte cuvinte. Ce ar fi dacă noi, oamenii, am avea pielea transparentă precum acel mic cameleon de la Muzeul de Științe? Ce ar fi dacă atunci când ne-am dezbrăca de haine, goi în fața noastră înșine sau goi în fața altora, am întrezări transparent, toate organele noastre în legătură perfectă a unuia cu celălalt? Noi ne manifestăm ca ființe umane către alte ființe umane, fără a avea clipă de clipă conștiința faptului că suntem vii. Atunci când ești conștient că ești viu, Filip, ești conștient și că *faptul de a fi viu* necesită grijă,

necesită atenție, necesită respect. În timp ce facem ce avem de făcut, zi de zi, gândim orice, numai că înăuntrul nostru sunt organe de care depinde viața noastră nu gândim. Noi nu mergem în lume, zi de zi, cu reprezentarea că noi pe dinăuntru suntem animați de cea mai complicată uzină din Univers cunoscută până acum, condusă pe două picioare fragile și de cele mai multe ori de o minte ignorantă, uitucă, răuvoitoare. Tot interiorul nostru produce secundă de secundă procese. Tot așa cum mergem pe stradă ziua, fără să ne preocupe prea mult milioanele de *intâmplări* matematice, mereu aceleași, care țin deasupra noastră Universul legat și nu îl lasă ca *să cadă în hău*. Noi avem inimă. Și ne vine acest lucru în minte prima dată, pentru că oamenii dinaintea noastră au făcut din inimă centrul vieții. Dar, în aceeași măsură avem intestine, avem ficat, avem măduvă în oase, avem pancreas, avem sistem vegetativ sau limfatic care lucrează fără să ne întrebe pe noi dacă vrem să respirăm sau să ne curgă sângele prin vene.

Fiul meu drag, reține de la mine ce îți spun: unii oameni sunt atât de delăsători și ignoranți, încât dacă natura s-ar lăsa pe mâna voinței lor, ar muri asfixiați. De aceea, probabil, creierul este făcut să se ocupe singur de bătăile inimii, de respirația plămânilor și clipitul ochilor, de temperatura corpului și de multe alte procese ce au

LIBRIS

We know
books

loc pentru ca tu să poți citi aceste rânduri în deplină necunoștință de cauză că viața cere multe eforturi ale corpului de care nu suntem conștienți. Iar acum ajung la ideea esențială pe care vreau să o reții: *Nu suntem întrebați dacă azi vrem ca sângele să curgă de la stânga la dreapta sau dacă avem chef să ne curgă invers.* Nu este lăsat în voia noastră câtă hrană să lăsăm creierului pentru supraviețuire. Nu stă în voința noastră cum să plece impulsul electric de la creier ca să îți poți ridica privirea spre cer. Nu uita, dragul meu, că așa cum organismul nu se lasă la îndemâna opiniei tale ca să funcționeze corect, tot așa *există în viață o cale de a ființa, care nu se lasă la mâna voinței tale pentru a-și împlini rostul și menirea.* Își urmează legile, pur și simplu.

Există niște reguli deasupra voinței noastre care trebuie înțelese de mici, pentru a avea o viață bună pe Pământ. Treaba ta și treaba noastră este să ne hrănim corect organismul care știe singur cum să ne mențină sănătoși. Treaba noastră este să alimentăm destinul nostru cu fapte ce respectă regulile pe care nu le vedem, dar pe care le vom simți, la un moment dat, în consecințe. E drept, așa cum fiecare om este unic, viața fiecăruia este unică. Unică și irepetabilă.

Fie și pornind de la acest punct, *viața este un mister frumos.* Drumul fiecăruia este unic precum chipul tău. Dar strălucirea fericirii din privire este atât de

asemănătoare tuturor. Am vorbit odată noi doi în mașină despre rai și iad. Am auzit un vers la radio al unuia ce spunea „no heavens above”. Te-am întrebat atunci de ce crezi tu că raiul este imaginat deasupra și iadul în adâncuri, dedesubt. Și mi-ai spus că atunci când ești fericit parcă plutești. Exact asta este: fericirea te înalță, nefericirea te coboară. Nu există om fericit care să facă rău altuia, nu există om drept care să gândească rău despre altul. În sensul acesta, fericirea este cea mai dorită stare a omului. În sensul acesta ne dorim fericirea, căci ea este raiul. În fericire plutești parcă dincolo de corp, în nefericire simți la propriu carnea pe tine. Nefericirea, nedreptatea, răutarea, meschinul te fac să simți materia. Tot așa cum boala unui organ te face să simți în tine organul respectiv. Iar materia te va trage mereu în jos. Spiritul e ușor. De aceea, iadul te trage sub pământ, iar binele te ridică la cer. *Gravitația, băiete, este sensul interzis pentru virtute!*

La o singură concluzie am ajuns de câte ori m-am întrebat pentru ce am fost creați noi, oamenii. Pentru a ne putea bucura de viață. Dar, nu bucurie simplă. Ci o bucurie superioară, născută din înțelegerea lumii. De două ori bucurie: a ceea ce înțelegi și a însuși faptului că poți ajunge să trăiești această bucurie. Pablo Neruda, un poet talentat, a spus și mai frumos: „ne naștem pentru a

naște”. Adică, rostul de a ne fi născut este de a crea la rândul nostru: Viață. Frumos. Dreptate. Bine.

O să afli că în viața de zi cu zi este util să uiți că ești viu și o să acționezi de la sine. E absurd să îți spui la fiecare pas: „Uite, sunt viu. Acum sunt viu, dar chiar sunt viu!” În schimb, a uita DE CE ești viu este o impunitate (impietate) la adresa Universului.

A uita de tine, dragul meu, este permis doar atunci când vei trăi miracole. Dar, însăși miracolele ne fac să căpătăm o viziune și o apreciere profundă a vieții. Iar pentru a trăi miracole ai nevoie, pe drept cuvânt, de a cunoaște ce este cu adevărat viața. Pentru a trăi miracole este nevoie să te bucuri de lucrurile simple, astfel vei putea percepe minunile care le urmează.

Cerul nu este acoperit de piele, Filip. Universul nostru nu este un mic sau mare cameleon. Este acoperit doar de lumina zilei. *Lumina este pielea universului*. Dar noaptea senină, când ridici ochii (privirile) deasupra capului, vezi tot ce ai nevoie să înțelegi, poți începe să te întrebi ce legi guvernează totul, deasupra și în adâncul nostru. Pentru mulți oameni, pielea corpului și „pielea” care acoperă marele organism al universului se numește *ignoranță*.

Nu lăsa ignoranța
ca vreodată să
te plătească
prin confort.
Cu autosuficiență.
Cu gunoiul pasivității.
În viața ta!